

DELA MED

A photograph of three young girls in school uniforms. The girl on the right is smiling broadly, showing her teeth, and has her finger near her mouth. The girl in the middle is looking towards the camera with a slight smile. The girl on the left is looking towards the camera with a neutral expression. They are all wearing light-colored cardigans over white collared shirts. The girl on the left is also wearing a blue jacket underneath.

Vågar ta plats

I Peru har 35 års bistånd gett resultat

SISTA NUMRET AV PAPPERSTIDNINGEN – VI SES I NY FORM!

Om maktlöshet och kämpaglöd

VECKORNA INNAN JUL besökte jag Gaza och mötte människor och deras berättelser. Det var en omtumlande resa.

En av historierna har dröjt sig kvar. Det var mötet med en kvinna i utkanten av Gaza centrum, mitt ibland raserade hus och ruiner efter kriget. Framför mig ser jag ett hem som egentligen bara består av upphängda tygskynken på pinnar. En familj bor där. Kvinnan pekar på ett raserat hus och säger: "Det där var vårt hus, som vi byggt och investerat i de senaste årtiondena." Kvar fanns bara en stor sten- och sandhög. Kvinnan fortsätter: "Vi kan inte skydda oss bakom de här tygstyckena. Plötsligt kan jag vakna och jag har en vildhunds nos i ansiktet. Eller så vaknar jag av att en rätta gnager på täcket som jag ligger under."

Hennes man, som förlorade båda sina ben när huset bombades, sitter tyst när hon berättar.

Familjen kan inte försörja sig, de får ett bidrag från FN, men det räcker inte. De är beroende av människors allmosor och när vi skiljs säger kvinnan: "Ni kommer hit och tar bilder och lyssnar till våra historier, men vem kommer att hjälpa oss och vad har vi gjort för att förtjäna detta lidande?"

HENNES ORD SVED i mitt hjärta och i mitt samvete. Det är lätt att känna maktlöshet i en sådan situation. Det tillhör paradoxen i vårt arbete att jag och mina kollegor, vi som har det så bra, möter utsatta människor i vårt arbete.

En del av dem drivs av en stark energi och vilja, andra har förlorat allt – till och med kämpaglöden.

När vi åkte från Gaza mådde jag nästan fysiskt dåligt. Jag kände skuld och dåligt samvete över att komma från rika Sverige och lyssna till hennes utsatthet. Men på vägen hem förvandlades missmodet till ilska, jag kände att jag måste hem och fajtas. Jag kände att vi måste fortsätta arbeta för förändring.

IBLAND SER DET MÖRKT UT, vi har mött hopplöshet så många gånger, men jag vet att till slut kommer förändringarna. Det visar inte minst reportaget från Peru i det här numret, som summerar Diakonias arbete där och berättar om vad långsiktigt bistånd kan åstadkomma.

Det känns som ett fint avslutande reportage. Det här är nämligen det sista numret av Dela Med i tryckt form. Tidningen har funnits med under nästan hela Diakonias tid som organisation och vi vet hur viktigt det är att hålla er uppdaterade om vårt arbete och dess effekter – så det kommer vi att fortsätta göra. Det är bara formen för det som förändras. Läs mer om detta på sidan 11.

Var med oss varje dag, vi behöver dig för att skapa framtidens historia!

BO FORSBERG,
GENERALSEKRETERARE

Hallå där ...

... Ana-Maria Caballero, månadsgivare

Vad betyder Diakonia för dig?

– Socialt arbete är viktigt i världen i dag. Diakonia är inte bara ord utan även handling som innebär mycket för de mest utsatta människorna i världen. Jag kom själv som flykting till Sverige och har träffat många olika människor i mitt arbete, personer med olika bakgrund och olika tro. Ert internationella arbete är väldigt viktigt. Jag har träffat Diakonias före generalsekreterare, Karl-Axel Elmquist och det är en av de mest fantastiska människor jag vet. Genom honom har jag lärt mig mycket om ert arbete ute i världen.

Vilka frågor engagerar dig mest i Diakonias arbete?

– Flykting- och kvinnofrågor. Utsatthet och särskilt barns och flickors utsatthet.

Varför tycker du det är viktigt att engagera sig i sin omvärld?

– Jag är kristen, jag tycker att de flesta religioner handlar om att betrakta och behandla andra såsom jag själv vill bli behandlad. Jag vill inte göra sådant mot andra som jag inte själv vill vara med om.

Diakonias givarservice

■ Till Diakonias givarservice kan du ringa om du har frågor kring gåvor, autogiro, adressändringar med mera. Hit kan du också ringa in din minnes- och hyllningsgåva.

Ring 08-453 69 31. Telefonen är bemannad måndag-torsdag 9-15, fredag 9-12. Du kan också ge din minnes- eller högtidsgåva på diakonia.se eller genom att skriva till gavor@diakonia.se

Nummer 1 2017

Information och nyheter från

diakonia

Redaktör Viktoria Myrén **Ansvarig utgivare** Bo Forsberg

Projektledare Eva Söderström

Adress Box 140 38, 167 14 Bromma **Tel** 08-453 69 00

E-post diakonia@diakonia.se **Webb** diakonia.se

Gåvoplusgiro 90 33 04-4 • 90 33 03-6 (OCR)

Diakonia är en biståndsorganisation som bärs av kristna värderingar och arbetar tillsammans med lokala samarbetsorganisationer för en varaktig förändring för de mest utsatta människorna i världen.

Tryck Edita Bobergs, på miljövänligt papper.

Layout Blue media **Dela Med** distribueras i Diakonias kanaler.

ISSN-nr 0281-4404 **Första sidan:** Flickor och kvinnor i Peru har en mer självklar plats i samhället i dag än för 35 år sedan. Foto: José Carlos Pacheco.

Diakonias medarbetare Eric Nilsson i Villa El Salvador, Lima, på sin sista arbetsresa till Peru före pension.

Eric ser stora förändringar i Peru

I över 35 år har Diakonia arbetat i Peru och medarbetaren Eric Nilsson har varit med sedan starten. Nyligen gjorde han en sista arbetsresa till Peru före pensionering. En resa som summerar vad långsiktigt bistånd kan åstadkomma. Och vilka förändringar, framförallt när det gäller kvinnors frigörelse, som har uppnåtts.

TEXT: LARS PALMGREN FOTO: JOSÉ CARLOS PACHECO

Accha, Cusco, Perú. Diakonias samarbetsorganisation Cedep-Ayllu har arbetat här sedan 70-talet med att byborna ska ha kontroll över vattentillgången för att produktiviteten och odlingsvariationen ska bli den bästa.

VI ÄR PÅ VÄG till Accha, en by på 3 000 meters höjd. Det är sol, men kallt och högplatån känns öde. Här och där syns kvinnor som vallar får och samlar ved.

Husen i de små byarna vi då och då passerar ser övergivna ut.

Eric Nilsson har arbetat inom Diakonia i nästan 40 år. Han har under åren arbetat på nästan alla positioner inom organisationen, senast som Senior Advisor. Den 1 januari i år började hans nya liv som pensionär men före det gjorde han en sista arbetsresa till Peru. Det var också där hans Diakoniahistoria började. Eric minns hur det var när han bodde här som volontär för den svenska biståndsgesellschaft UBV i mitten av 1970-talet.

– Människorna var kuvade. De vände bort blicken när man pratade med dem. Det kändes beklämmande.

Det är tunga minnen som blandas med det nästan obegripliga våldet när den maoistiska gerillan Sendero Luminoso härjade på 1980- och 90-talen. Våldet drabbade även Diakonias kontor i Lima, som Eric var med om att bygga upp från mitten av 1980-talet.

Han skakar sammanbitet på huvudet.

– En bomb som sprängdes i samma kvarter fick Diakonia att flytta kontoret till La Paz i Bolivia.

Andrés Loaíza, som kör bilen, nickar igenkännande och berättar att på den tiden var det livsfarligt att arbeta här.

– Men vi gjorde det ändå.

Andrés är agronom inom organisationen Cedep-Ayllu, som har sitt säte i Cusco.

Cedep-Ayllu har ända sedan 1970-talet arbetat med att invånarna i byarna ska ha kontroll över vattentillgången för att produktiviteten och odlingsvariationen ska bli den bästa. Men en central del av verksamheten är också att få byborna – både män och kvinnor – att delta mer aktivt i byns organisationer och i samhället i stort.

– Det handlar både om att ta ansvar och att lära sig ställa krav, säger Andrés.

Diakonia har stöttat Cedep-Ayllu sedan 80-talet och har på senare tid koncentrerat sitt stöd till kvinnoorganisationen Flora Tristán som ingår i dess nätverk.

– Vi har satsat hårt på att stötta kvinnorna på olika sätt, säger Eric.

– Då, när jag arbetade här, var det nästan otänkbart att en kvinna skulle våga tala till en. Eller ens se på en. Och än mindre säga något på ett bymöte, om hon alls fick delta.

– Det var verkligen en feodal värld som inte rymde mycket hopp, konstaterar Eric.

Och det vi ser från bilen – kvinnorna med sina får och bylten – känns nästan som en

bekräftelse på att det är likadant nu.

Men så stannar Andrés bilen och plockar upp en liftare. En kvinna klädd i den vanliga vida kjolen, med huckle på ryggen och bredbrättad hatt på huvudet. Hon talar bara quechua, men hon har ingenting att göra med Erics minnesbilder. Hon är varken kuvad eller underkastad. Tvärtom. Hennes muntra samtal med Andrés är en talande illustration över att minnena inte längre gäller – utom just som minnen.

När vi släppt av kvinnan i en by längre fram berättar Andrés att hon är medlem i byrådet och har gått flera kurser i både ledarskap och kommunal administration, kurser som Cedep-Ayllu organiserat.

– Ni kommer att möta många kvinnliga ledare häruppe, säger Andrés med ett småleende.

Och det gör vi. Både gamla och unga. Vi slås av självklarheten med vilken de hävdar sin rätt.

– Nästan 50 års arbete har gett resultat, konstaterar Andrés.

CEDEP-AYLLU ÄR BARA EN av de organisationer som Eric arbetade med när han var med och startade Diakonias verksamhet i Peru. I Lima träffar vi representanter för flera människorättsorganisationer som Instituto de

”Det handlar både om att ta ansvar
och att lära sig ställa krav”

ANDRÉS LOAÍZA

Journalisten Lars Palmgren i
samspråk med Andrés Loaíza i
Accha, Cusco. Här arbetar
Cedep-Ayllu med bybornas
engagemang.

– Nästan 50 års arbete har
gett resultat, säger Andrés.

Macorio och Julia Añete Alvarez i Accha, Cusco.
Här arbetar Flora Tristán med kvinnors rättig-
heter och med att utbilda kvinnliga ledare och
en av dem är Julia.

Lunchdags för barnen i skolan
Colegio de Misanapata i Accha,
Cusco, Peru.

Defensa Legal, IDL, Asociación Pro Derechos Humanos, APRODEH, kvinnoorganisationen Flora Tristán och la Coordinadora Nacional de Derechos Humanos. Den sistnämnda är en unik paraplyorganisation där de andra organisationerna är medlemmar.

DET ÄR KÄNSLOMÄSSIGA möten. Många "minns du?" och "Vad hände med honom eller henne?"

Att Diakonia har arbetat med organisationerna i över 35 år har skapat en speciell och djup relation som sträcker sig bortom det institutionella samarbetet.

– Vi var som en familj som kunde diskutera allt, säger Pancho Soberón, en av veteranerna och grundare av APRODEH.

Trots att Pancho har drabbats av diabetes och gått i pension kan han ändå inte sluta arbeta.

– Pensionerad, men inte bortkopplad, skrattar han.

Det är mycket som har hänt genom åren. Både framgångar och bakslag. Det slående är hur de små, ofta förföljda, aktivistgrupperna som såg dagens ljus i början av 1980-talet, nu har förvandlats till stabila organisationer med påtaglig närvaro i samhället.

Diana Miloslavich, Flora Tristán, och Eric Nilsson, Diakonia, diskuterar samhällsförändringarna i Peru. Diana säger att Peru fortfarande är ett macholand, men att kvinnornas situation har förbättrats.

Diakonias arbete gör skillnad

Diakonia och våra samarbetsorganisationer har spelat en avgörande roll på många sätt i Peru. Här kommer ett axplock av allt vårt arbete har bidragit till:

- Det peruanska parlamentet bildade 2001 Kommissionen för sanning och försoning för att kartlägga de övergrepp som begicks under kriget mot Sendero Luminoso på 1980-talet.
- Lagen "Ley de reparaciones", en lag som ger drabbade individuellt och kollektiv gottgörelse.
- Att Fujimori överlämnades till Peru av chilenska staten. Fujimori var president i Peru mellan åren 1990-2000. I april 2009 dömdes han till 25 års fängelse för brott mot mänskligheten och kidnappning. Han sitter fortfarande i fängelse.
- Att människors medvetande om deras rättigheter är mycket högre.
- Lagstiftning mot könsbaserat våld och lagstiftning för att förebygga våld mot kvinnor och andra utsatta grupper.
- Kvinnors deltagande i politiken. Bildat nätverket RENAMA som arbetar för att stärka kvinnligt ledarskap och ger ömsesidigt stöd för att arbeta mot marginalisering av och trakasserier mot förtroendevalda kvinnor.
- Lag mot trakasserier av förtroendevalda kvinnor.
- Försvaret av ursprungsbefolkning och bondesamhällens rättigheter i konflikter kring exploatering av naturresurser (gruv, skog, olja).

ERNESTO DE LA JARA, en av grundarna av IDL menar att människorättsorganisationernas styrka idag hänger ihop med att människornas medvetande har ändrats i Peru.

– Det finns ett medborgarmedvetande idag, som inte fanns för 30 år sedan. Människor vet vilka rättigheter de har, och är beredda att kämpa för dem. Men när vi började arbeta var det inte alls ovanligt att möta människor som menade att polisen hade rätt att tortera, säger Ernesto och tillägger:

– Många människor, framför allt uppe i Sierran och i de fattiga områdena kring Lima, uppfattade sig helt enkelt inte som medborgare med samma rättigheter som andra.

Han minns när militären gick in i Ayacucho 1982, utfärdade undantagstillstånd och närmare 700 människor "försvann".

– Och det var ingen som reagerade! När vi beskrev det hela som politiskt våld anklagades vi för att sympatisera med Sendero Luminoso!

1980- och 1990-talen präglades av kriget mellan den maoistiska gerillan Sendero Lumiso och Alberto Fujimoris diktatoriska och korrupta regim. Diakonia rörde sig mellan två ytterligheter – å ena sidan anklagelser från militären att utgöra ett slags anhängare till Sendero Luminoso och å andra sidan anklagelser från Sendero Luminoso att gå i imperialismens ledband.

– Vi visste att vi fanns på listor över människor som skulle avrättas, berättar Pancho Soberón.

– Jag vill inte på något sätt göra mig märkvärdig, men det arbete vi utförde då när vi dokumenterade, protesterade och drev rättsliga processer var under långa tider ett arbete då vi riskerade livet.

Många aktivister i människorättsrörelser och andra sociala rörelser fick också betala med sina liv.

I KVINNORGANISATIONEN FLORA TRISTÁNS vackra hus i centrala Lima hänger en utställning om Maria Elena Moyano. Hon var en outtröttlig aktivist och vice borgmästare i sitt bostadsområde Villa El Salvador, en ökenstad söder om Lima som bildats genom en mark-ockupation av bostadslösa.

Långsiktigt bistånd skapar starka band.

Pancho Soberón, grundare av Asociación Pro Derechos Humanos, men numera pensionerad, säger »Vi var som en familj som kunde diskutera allt«.

Diana Miloslavich, veteran inom Flora Tristán, har organiserat utställningen:

– Sendero Luminoso anklagade Maria Elena för att vara en broms för att det rätta revolutionära medvetandet skulle utvecklas hos Villa El Salvadors innevånare. Hon var en "colchon", en madrass som, enligt dem, spred illusioner om att reformismen och demokratin skulle lösa problemen.

De ville därför eliminera henne, berättar Diana.

Det här var en tid när Sendero Luminoso försökte få kontroll över fattiga bostadsområden. Metoden för att få folk med sig var terror och polarisering – är du inte med mig är du emot mig.

– Och Sendero Luminoso var en organisation som inte bara hotade, utan även genomförde sina hot, säger Diana.

Den 15 februari 1992 dödades Maria Elena Moyano av Sendero Luminoso när hon, till-

”När vi dokumenterade, protesterade och drev rättsliga processer var det under långa tider ett arbete då vi riskerade livet.”

PANCHO SOBERÓN

”En del menar att lagarna mest är luft. Men utan lagar är det inte mycket som kan göras.”

DIANA MILOSLAVICH

sammans med sina två barn, deltog i en social aktivitet i Villa El Salvador.

– De sprängde sönder hennes kropp med dynamit för att riktigt förnedra hennes minne.

Men angreppen på genuina sociala ledare blev en bumerang för Sendero Luminoso. Människor började vända sig emot dem. I många byar bildades ”rondas campesinas”, en slags självförsvarsorganisationer som ofta var helt avgörande för Senderos nederlag. Och för Flora Tristán blev Maria Elena Moyano en inspirationskälla för andra kvinnor.

– Fortfarande är Peru ett utpräglat macho-land. Men det vore osant att inte erkänna att situationen för kvinnor har förändrats. Nu finns lagar som garanterar kvinnors politiska representation och lika möjligheter inom alla områden, säger Diana.

– En del menar att lagarna mest är luft. Men utan lagar är det inte mycket som kan göras, fortsätter hon.

En central axel i Flora Trístáns arbete idag är att ge stöd till de kvinnor som valts till politiska förtroendeposter på olika nivåer. Många kvinnor i den positionen utsätts för trakasserier.

– Det finns nätverk av förtroendevalda

kvinnor som ger stöd och protesterar när andra kvinnor nonchaleras och mobbas av sina manliga kolleger.

EN AV DE HETASTE sociala konflikterna just nu pågår i Amazonas där flera grupperingar av ursprungsbefolkningen gått samman för att kräva att oljebolagen ska ändra sin politik. De vill att bolagen tar större ansvar för miljön, men framför allt att en större del av bolagens inkomster kommer samfunden i Amazonas tillgodo.

Jorge Bracamonte som är ordförande i la Coordinadora Nacional de Derechos Humanos har deltagit i förhandlingarna.

– Det har varit en helt annan slags förhandlingar än vad myndigheterna är vana vid. Människor har ställt krav som de inte vikit ifrån.

Krav som myndigheterna menar är oresonliga, till exempel att förhandlingarna ska föras i Amazonas och inte i Lima.

Jorge menar att situationen dels visar hur starkt det ackumulerade missnöjet är, dels att människor nu tar sina rättigheter på allvar. Men situationen visar också hur bräckliga de statliga institutionerna är.

– Förhandlingarna har avslöjat ett farligt tomrum som skulle kunna fyllas av en kraft, som Sendero Luminoso på sin tid. Det är ett tomrum fyllt av risker, konstaterar Jorge.

Än har inget hänt. Förhandlingarna pågår fortfarande. Och ett viktigt skäl till det är just att Jorge är där. La Coordinadora de Derechos Humanos har en stark ställning som en oberoende organisation som varken är färgad av den korruption som finns överallt i samhället eller av kortsiktiga politiska eller ekonomiska intressen.

– Vi står inte i skuld till någon, utom till de principer som ligger till grund för vårt arbete. Det vet alla. Därför lyssnar man på oss. Både de arga som protesterar och myndigheterna som försvarar sig, säger Jorge.

– Kanske kan man säga att vi, åtminstone delvis, kommit att fylla det tomrum som statens bräcklighet skapat.

Eric Nilsson nickar.

– När man tittar på det politiska spelet i Peru blir man fortfarande rätt nedstämd.

– Men, tillägger han, lyfter man blicken och istället betraktar det civila samhället så kan man inte bli annat än imponerad. Peru idag är verkligen ett annat Peru än när vi började.

Jorge Bracamonte, ordförande i la Coordinadora Nacional de Derechos Humanos i Lima.

Organisationen deltar i förhandlingar i Amazonas där flera grupperingar gått samman för att kräva att oljebolagen ska ändra sin politik och ta större ansvar för miljön.

I Colombia skrivs just nu historia. I över 50 år rasade ett blodigt inbördeskrig mellan staten och Farcgerillan. Nu har ett fredsavtal skrivits under och Farc-soldaterna har lämnat djungeln och vandrat ner från bergen för att lämna ifrån sig sina vapen. Neider Munevar på Diakonias kontor i Colombia jobbar med våra samarbetsorganisationer i Cauca, ett av de områden som har drabbats hårdast av konflikten.

Neider Munevar har ordet

Hur är situationen i Colombia nu?

– Det är mycket glädje, hopp och entusiasm. Viktiga steg har tagits för att vi ska få en varaktig fred. Det är stort. Många har kämpat hårt för att vi ska komma hit och många har offrat sina liv i den kampen.

– Men det finns också en rädsla, för runt den väpnade konflikten har det vuxit fram andra konflikter. I vissa områden är det narkotikahandel, i andra områden är det palmodlingar eller gruvverksamhet. Flera olika väpnade grupper är inblandade i konflikterna och nu när Farc inte längre är en väpnad aktör vet ingen riktigt vad som kommer hända. Man frågar sig: Vilka är de nya fienderna?

Hur påverkar det Diakonias samarbetsorganisationer?

– De befinner sig mitt i den här verkligheten. De ser hur olika grupper – både de som är väpnade, och de som inte längre bär vapen, till exempel Farc som nu ska verka som ett politiskt parti, försöker knyta band med vissa folkliga ledare och organisationer, medan man baktalar andra. I en del fall leder det till att organisationer splittras och att det blir svårare att arbeta.

Hur jobbar Diakonia för fred i Colombia?

– Vår uppgift är att stödja samarbetsorganisationerna i deras arbete. Vi jobbar mycket med dialog mellan olika etniska grupper. Vi jobbar också mycket med självstyre. Till exempel har urfolken en egen obehäpnad och högt respekterad vaktstyrka, la guardia indígena, och urfolk och afrocolombianer har egna regler för samvaro, hur naturresurser utnyttjas och hur man löser konflikter inom familjer och mellan grannar till exempel. Det är viktiga byggstenar för en hållbar fred.

– Våra samarbetsorganisationer har också spelat en viktig roll i fredsprocessen. Bland annat har de sett till att kvinnor har deltagit i förhandlingarna och att kvinnornas roll har synliggjorts i fredsavtalet, till exempel kvinnors möjlighet att äga mark, att politiska reformer tar hänsyn till att kvinnor ska finnas på beslutande poster och att det ska finnas ett kvinnoperspektiv när man ska ersätta illegal odling av kokablad, när man ska röja minor och när offren för konflikten ska få sina rättigheter tillgodosedda.

På vilket sätt är Diakonias jobb viktigt?

– Vi ger inget stort ekonomiskt stöd. Men vi finns där och backar upp och stöttar. Det är viktigt, inte minst politiskt, eftersom andra ser att de har stöd av en trovärdig och respekterad organisation. Det gör att fler lyssnar på dem.

– När jag åker långt, långt bort i landets fattigaste provins Chocó, när jag åker på floden till den mest avlägsna byn, så vet folk vad Diakonia är. Att jobba för Diakonia är inte att jobba för vilken organisation som helst.

Du jobbar med svåra frågor, med människor som verkligen har det tufft. Varifrån får du din kraft?

– När jag ser orättvisan och våldet och jag ser hur människor kämpar för ett värdigt liv för sig själva och för andra, då får jag kraft och vilja att jobba hårdare. Min uppgift i det här livet är att arbeta med människor. Det har jag känt sedan jag var mycket ung.

TEXT OCH FOTO: LENA HANSSON

Våldsutsatta kvinnor i Libanon får stöd

■ – En del kvinnor har svårt att ta sig ur den situation de befinner sig i. Vi kan stödja och hjälpa dem. Och om de inte kan eller vill förändra sina egna liv så säger de: Jag kan i alla fall förändra mina barns liv.

Det säger Salma Atwi som arbetar för Diakonias organisation ABAAD i Libanon. Där har problemen med tvångsäktenskap och våld i hemmet ökat. Det är både dålig ekonomi och utsatthet som bidrar till det. Situationen har framförallt förvärrats för dem som har tvingats på flykt från Syrien. Läs om vårt arbete för att stötta både libanesiska och syriska kvinnor.

LÄS MER: diakonia.se/kvinnovald-i-Libanon

Salma Atwi och Muhammed Moussawi är två av dem från ABAAD som håller i kvinnogrupperna som organisationen erbjuder. Varje träff har ett tema som: våld i hemmet, depression eller hur vi kommunicerar med barn.

Hjälp oss att täppa till kryphålet!

■ Svensk lag säger att vi inte ska exportera krigsmateriel till länder som gör sig skyldiga till grova och omfattande brott mot mänskliga rättigheter. Ändå exporterar Sverige årligen krigsmateriel till 28 länder där människor torteras och fängslas för sina åsikters skull, till diktaturer och regimer där mänskliga rättigheter kränks och miljontals människor tvingas på flykt. Genom kryphål i lagen möjliggörs fortsatt export. Men nu finns det hopp om förändring eftersom lagen ska skrivas om under våren 2017. I samband med det drar Diakonia igång kampanjen "Kryphålet" för att sätta press på politikerna att hålla sina löften om att inte exportera vapen till diktaturer eller länder som kränker mänskliga rättigheter. Hjälp oss att täppa till kryphålen i lagen. Gå in på: peoplechanging.se

Vi behöver din hjälp! Påverka politikerna för att få stopp på vapenexport till diktaturer.

Radion som förändrar samhället

■ I Zambia har radiostationen Radio Lukulu FM ökat invånarnas möjligheter att vara delaktiga i samhället. Förutom att erbjuda ett forum där vardagsproblem kan diskuteras ger radiokanalen också information från hälsovärdmyndigheten och hjälporganisationer – något som bland annat har lett till säkrare förlossningar.

– Vi gör framsteg tillsammans med radiostationen. Jag tror verkligen att det har hjälpt oss att reducera mödradödligheten. Nu förstår fler varför det är viktigt att föda på sjukhus, och inte hemma, säger vårdchefen Justin Mayoche.

LÄS MER: diakonia.se/radiolukulu

Maboshe Nyame är en av flera DJs och programledare som arbetar ideellt på Lukulu FM.

BRITT-INGER SKÄNKER PENGARNA FRÅN BIRGITTA PRISET TILL DIAKONIA

■ Britt-Inger Berggren fick 2015 ta emot Birgittapriset. I juryns motivering lyfts "hennes omfattande engagemang för personer i samhällets marginaler. Bland annat har asylsökande och nyanlända fått ta del av hennes stora engagemang". I slutet av 2016 blev det klart att Britt-Inger valde att skänka prissumman på 30 000 kronor till Diakonia.

Varför valde du att ge prissumman till Diakonia?

– Jag har varit engagerad i Diakonia sedan 70-talet. Då satt jag med i styrelsen för Frikyrkan hjälper. Jag har sett arbetet på plats i bland annat Bangladesh och Centralamerika. De resorna är minnen för livet som jag har delat med mig av till andra. Diakonias arbete var nytt och spännande för mig och gav ett utbyte jag inte upplevt förut.

– Jag vill, i den mån jag kan, inspirera andra. Det är en glädje och en förmån att kunna göra något för människor nära och långt borta, säger Britt-Inger Berggren.

LÄS HELA INTERVJUN:
diakonia.se/birgittapriset

Kära läsare...

■ ...tidningen Dela Med har funnits sedan 1980. Tidningen har förändrats under åren både när det gäller sidantal och antal nummer per år. Ni läsare har via tidningen fått följa med på resor där ni mött de envisa och modiga människor som varje dag står upp mot makthavare och orättvisor för att förbättra livet för sina medmänniskor.

Några av dem är: Maritza i Peru som har skapat försörjning för 8 000 jordbrukare, 17-åriga Na Maw i Thailand som blev utnyttjad men som lyckades vända sitt liv och vars historia blev en radioföljetong. Och Amal Eid Habib som kämpar för att lyfta frågan om kvinnlig könsstympning i Egypten.

Med nya tider och nya kommunikationsformer ser vi ännu bättre möjligheter att berätta om vad ert stöd gör möjligt och vad vi tillsammans åstadkommer. Därför kommer ni framöver att kunna följa det på annat sätt än genom denna papperstidning. Exakt hur det kommer att ske återkommer vi om. Men tills vidare vill vi passa på att tacka er läsare för att ni har följt vårt arbete i Dela Med. Vi vill också tacka alla inblandade som på ett eller annat sätt bidragit med berättelser, och alla andra som har gjort arbetet med tidningen möjligt. Har ni frågor kontakta: gavor@diakonia.se

Ta del av den historia vi har skapat tillsammans!

■ 2016 hade Diakonia funnits i 50 år. Vi var med när apartheid störtades och i det viktiga arbetet för att demokratisera Sydafrika. Vi var med och drev den globala kampanjen "Utröta fattigdomen nu". I Thailand har vi kämpat för ett bättre liv för utnyttjade flickor.

Ta del av historien, en historia som ni genom ert stöd varit med och skapat.

SE ALLA DESSA FANTASTISKA FILMER:
diakonia.se/diakonia50

Minns du? Här är de senaste fyra årens omslag av tidningen.

FÖLJ DIAKONIA I SOCIALA MEDIER

Miss inte att få information om vad vi gör och var vi gör det. Följ oss på Facebook Instagram och Twitter

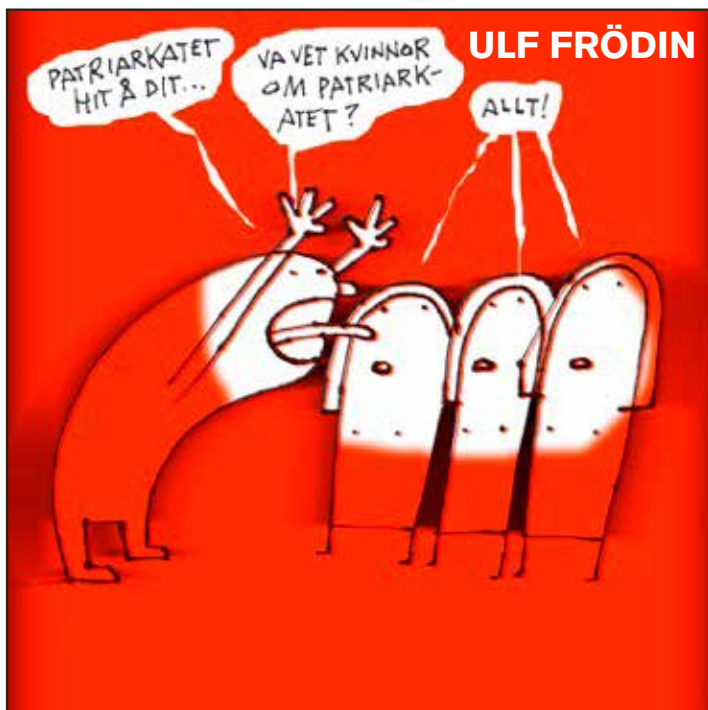
VI NÅDDE INTE ÄNDÅ FRAM ...

... till vårt insamlingsmål. Den främsta anledningen är vi inte samlade in lika mycket medel till vår katastroffond

INSAMLINGS- barmetern

INSAMLAT 2016
T. O. M. 2016-12-31
22,4 MILJONER

MÅL 2016: 23 MILJONER

ETT RIKTIGT BRA KÖP. ATT DE ÄR SNYGGA ÄR EN BONUS.

Diakonia är en biståndsorganisation som stödjer människor runt om i världen som kämpar för sina rättigheter, ibland med fara för sina liv. Du kan hjälpa dem. Ett enkelt och vackert sätt att ge ditt stöd och visa att du bryr dig är att köpa våra grafiska tryck, med citat eller illustrationer, i vår gåvoshop, gavoshop.diakonia.se

